

VYJÁDŘENÍ ŠKOLITELE

Houslista Simon Tošovský si mne vybral za pedagoga hl. oboru po smrti svého pedagoga odb. as. Pavla Hůly. Přišel na sklonku podzimu se schváleným programem diplomního koncertu i tématem písemné práce. Naznal jsem, že je to houslista se silnými dispozicemi. On sám mi sdělil, že chce hudebně růst tím spíše, že by se chtěl uplatnit jako kvartetní hráč. Je ovšem zároveň členem českobudějovické filharmonie. V těchto okolnostech jsme si na sebe zvykali a práce šla dobře, ale za cenu stoupajícího vyčerpání Simonových sil, když byl nezřídka schopen jet z Budějovic na hodinu a pak se tam vrátit na koncert. V průběhu letního semestru měl Simon zdravotní potíže (včetně covidu v době, kdy jsme rychle zapomínali, že covid byl). Po uzdravení se jeho budějovické povinnosti ještě vystupňovaly. Pro mne byl navíc nezvyklý Simonův podzimní termín obhajob (nepamatuji si, že by kdy někdo z mých studentů takto končil, takže jsem byl v situaci rolníka, který po 30 letech obvyklé práce má najednou sít v létě a sklízet v zimě). Tak se stalo, že jsem se trochu pozdě začal starat, co Simon píše. Prosím, ať to nikdo nepovažuje za divné. Jistě by se měl první přihlásit student, ale stalo se mi u bakalářů již víckrát, že nechápali, že u nás to není jako na konzervatoři, kde pedagog hl. oboru ani nemusí vědět, co jeho student píše a absolventskou písemní práci tam vede teoretik.

Simon Tošovský provedl svůj recitál 24. června 2022 se zaskakujícím pianistou M. Sekerou. Díla J.S. Bacha (Partita E dur), Ch. C. Saint-Saëns (Introdukce a Rondo capriccioso) a Čajkovského Houslový koncert zahrál z paměti a bez přestávky. Výsledek byl impozantní, ačkoli v průběhu jara měl Simon nakročeno ještě výše, zejména v Čajkovském, na kterém jsme pracovali hodně intenzivně. V Bachovi jsme hledali společnou řeč, zdálo se mi, že se Simon poněkud zalekl odlišnosti mé představy a pak jsme již neměli dost času na nalezení optimální verze, takže Partita vyzněla s více zdůrazněnou motoričností a menšími kontrasty, než bych si představoval. Introdukce a Rondo capriccioso nejvíc vyhovovalo Simonovi, ač mne akordy před codou bolely, v tom jsme se s p. oponentem bez domluvy shodli. Nedá mi nepoznamenat, že zmíněné rezervy v Simonově projevu je možné úplně vyplnit jedině pokud Simon pochopí, že nestačí pravou polovinu mozku, zodpovídající za obsah hudby, usměrňovat technologickými pojmy, jako je tlak na smyčec, rychlost tahu a podobně. Je to stejné, jako chtít namalovat portrét podle slovního popisu tváře. Obsahovou, dynamickou práci na hudebním obrazu se musí pravá hemisféra zabývat stejně intenzivně, jako se levá zabývá např. intonací. Jinak ve výsledku vznikají právě takové rezervy, jaké se vyskytly ve hře S. Tošovského.

Historie písemné práce je výsledkem souhry mnoha nepříznivých okolností. Na počátku byl jistě fakt, že jsem nebyl účasten výběru tématu. Také nedošlo k tomu, co je u mých studentů běžné, že se s velkým předstihem domluvíme, ve kterém období budou práci psát a posílat mi její části k připomínkovaní, případně kdy zapůjčím potřebné materiály apod. Teprve 20. června mi Simon zaslal neúplnou verzi práce, ke které jsem zaujal kritické stanovisko, ale po recitálu 24. 6. mne už nekontaktoval a teprve na mé naléhání mi 10. července zaslal definitivní znění, kdy bylo už na vše pozdě. V práci je tedy formální nepravda: Prohlášení, že práce vznikla ve spolupráci se školitelem. P. Tošovský určitě nechtěl uvádět nikoho v omyl, nejde o jeho tvrzení, ale o povinnou formuli, kdy v případě zdaru nikdo nezkontroluje, zda a jak byla naplněna. Pokud jde o obsah práce, kromě určitého počtu správných tvrzení obsahuje jistě velmi mnoho chyb různého druhu. Mohu jen vyjádřit lítost, poděkovat oponentovi za uvážlivé hodnocení a slíbit, že pokud dojde k magisterské práci, bude postup a výsledek lepší.

Praha 2. září 2022

Prof. Jindřich Pazdera